

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 443/2022-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 5 CoE 64/2020-716 z 8. decembra 2020 a proti postupu Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 42/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. februára 2022 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva podľa čl. 2, bod 3 písm. a), b), c) a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Er 42/2015. Navrhujú napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať im primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovatelia vystupovali ako povinní v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 Er 42/2015. Okresný súd uznesením z 30. mája 2018 zastavil exekúciu v časti príslušenstva istiny predstavujúceho riadny úrok a úroky z omeškania (I. výrok) a vo zvyšnej časti exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil (II. výrok). Proti druhému výroku tohto uznesenia podal oprávnený odvolanie, v ktorom tvrdil,

že 16. januára 2018 (teda ešte pred rozhodnutím súdu prvej inštancie) došlo k vymoženiu istiny vymáhanej v exekučnom konaní. Uviedol, že samotné podanie návrhu na zastavenie exekúcie nemá vplyv na vykonanie exekučnej činnosti súdnym exekútorom, teda nemá odkladný účinok. Súd podľa jeho názoru môže rozhodovať len o zastavení niečoho čo trvá, resp. pokračuje, a nie o exekúcii, ktorá sa skončila vymožením pohľadávky.

3. Krajský súd rozhodol o odvolaní oprávneného napadnutým uznesením tak, že II. výrok rozhodnutia okresného súdu zrušil. Dôvodil tým, že súdny exekútor 12. septembra 2018 oznámil okresnému súdu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením celej pohľadávky vrátane trov súdneho exekútora a uvedené potvrdil aj v odpovedi na výzvu krajského súdu z 27. októbra 2020. Súdny exekútor upustil od vykonávania exekúcie a v zmysle zákona došlo ku skončeniu exekučného konania. Keďže dôvody na vydanie rozhodnutia okresného súdu zanikli, krajský súd ho v napadnutej časti zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), považujúc ho za nadbytočné.

II.

Argumentácia sťažovateľov a okresného súdu

4. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nasmerovali sťažovatelia svoju ústavnú sťažnosť, v ktorej po rozsiahlom opise skutkového stavu, poukazujúc na početné rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, v podstatnom namietajú, že:

a) konanie a rozhodovanie o ich námietkach a opravnom prostriedku proti začatiu exekúcie prebiehalo deväť rokov, a teda okresný súd konal a rozhodoval s priet'ahmi. Kým bolo vydané konečné rozhodnutie, exekúcia bola formálne skončená vymožením exekvovanej sumy exekútorom (protizákonne). Okresný súd nedodržel zákonnú 60-dňovú lehotu na rozhodnutie o námietkach sťažovateľov;

b) krajský súd neposkytol sťažovateľom súdnu ochranu, ak odignoroval ich právne námietky a ustanovenia zákona. Súdny exekútor postupoval v exekučnom konaní nezákonne, a preto nemohla byť exekúcia skončená v čase rozhodovania okresného súdu (30. mája 2018), ani k 16. januáru 2018, ako to klamlivo uviedol oprávnený, a ani k 29. januáru 2018, ako uvádza exekútor. Bránil tomu § 56 Exekučného poriadku, a to že sťažovatelia podali v januári 2016 návrh na odklad exekúcie, ktorému okresný súd vyhovel rozhodnutím z 10. augusta 2018 a o odvolaní oprávneného krajský súd ešte nerozhodol. Počas doby od podania návrhu na odklad exekúcie do rozhodnutia súdu o ňom nie je možné v exekúcii konať okrem zabezpečovacích úkonov (§ 56 ods. 6 Exekučného poriadku). Okresný súd nemohol exekúciu ukončiť, pretože od januára 2016 nemohol súdny exekútor exekvovať peniaze a posielat' ich oprávnenému;

c) úplné vymoženie dlžnej sumy, ku ktorému malo dôjsť 16. januára 2018, a konečné vyúčtovanie exekučného konania boli pre sťažovateľov novinkou, pretože žiadna písomnosť o týchto úkonoch exekútora im nebola doručená. Uvedené uviedol oprávnený až v odvolaní. Na také ukončenie exekúcie však podľa názoru sťažovateľov neexistovali zákonné podmienky, preto nemohla byť exekúcia ukončená, iba ak dodatočne, účelovo, formálne, bez materiálneho naplnenia tohto stavu. Inak by už v roku 2019 nebolo na liste vlastníctva sťažovateľov evidované exekučné konanie a záložné právo oprávneného a rovnako by nebolo záložné právo zapísané aj v Centrálnom notárskom registri záložných zmlúv;

d) napadnuté uznesenie nedáva odpoveď na všetky otázky, na ktoré sťažovatelia vo vyjadrení k odvolaniu poukazovali.

5. Ústavný súd považoval v danej veci za vhodné doručiť ústavnú sťažnosť ešte pred jej predbežným prerokovaním okresnému súdu na vyjadrenie v zmysle § 56 ods. 6 vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a vyžiadať si spisový materiál. Okresný súd sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľov vyjadril podaním z 20. júna 2022, v ktorom popísal chronológiu predmetného exekučného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je porušenie širokej škály článkov špecifikovaných v bode 1 tohto uznesenia napadnutým rozhodnutím krajského súdu v exekučnom konaní, ktorého účastníkmi boli sťažovatelia. Kľúčovou námietkou je tvrdenie, že k vymoženiu pohľadávky nemohlo dôjsť, pretože v priebehu konania podali návrh na odklad exekúcie, a po jeho podaní bolo možné vykonávať iba zabezpečovacie úkony. Ak teda medzičasom súdny exekútor vymohol pohľadávku, postupoval nezákonne. Súčasne namietajú postup okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorý sa nezaobišiel bez zbytočných prietahov v označenom exekučnom konaní, keď o procesných úkonoch sťažovateľov rozhodovali neprimerane dlho.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny), práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a majetkových práv sťažovateľov:

7. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

8. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, IV. ÚS 292/04) je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil.

9. Preto pred tým, než ústavný súd pristúpi k preskúmaniu napadnutého uznesenia z hľadiska námietok uplatnených sťažovateľmi, považuje za potrebné zosumarizovať priebeh exekučného konania. Zo zapožičaného spisového materiálu vyplýva, že po podaní návrhu na vykonanie exekúcie (7. marec 2013) a vydaní upovedomenia o začatí exekúcie (2. apríl 2013) podala sťažovateľka námietky proti exekúcii a neskôr navrhla čiastočné zastavenie exekúcie. Uznesením zo 6. júla 2015 okresný súd zamietol námietky sťažovateľky proti exekúcii v časti istiny (I. výrok), vyhovel však námietkam sťažovateľky proti exekúcii v časti príslušenstva istiny predstavujúcej úrok a úrok z omeškania (II. výrok) a v poradí III. výrokom zamietol jej návrh na čiastočné zastavenie exekúcie. Hoci prvý výrok rozhodnutia nebol napadnutý opravným prostriedkom (v tejto časti nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť 20. júla 2015), proti II. a III. výroku sa účastníci konania odvolali, a sťažovatelia podali súčasne i návrh na odklad exekúcie. Okresný súd uznesením z 2. novembra 2015 návrh sťažovateľov na odklad exekúcie zamietol, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 8. decembra 2015. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním z 13. januára 2016 sťažovatelia navrhli odklad exekúcie zo sociálnych dôvodov (§ 56 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017). Okresný súd vykonal potrebné procesné úkony a predložil vec krajskému súdu ako súdu odvolaciemu na rozhodnutie o opravných prostriedkoch. Uznesením z 30. marca 2017 krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu vo výroku II a súčasne zrušil predmetné uznesenie zo 6. júla 2015 vo výroku III, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na čiastočné zastavenie exekúcie, a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

10. Nadväzne okresný súd uznesením z 30. mája 2018 zastavil exekúciu v časti príslušenstva istiny (úroku a úroku z omeškania) a druhým výrokom vyhlásil exekúciu vo zvyšnej časti za neprípustnú a exekúciu zastavil. Uznesením z 10. augusta 2018 okresný súd povolil odklad exekúcie z dôvodu podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia konštatoval, že nepovažuje za relevantné skúmať existenciu nepriaznivých následkov exekúcie uvádzaných v podaní sťažovateľov z 13. januára 2016. Proti obom rozhodnutiam okresného súdu sa oprávnený odvolal tvrdiac, že 16. januára 2018 došlo k vymoženiu zostatku istiny vymáhanej v exekučnom konaní vrátane trov súdneho exekútora. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil II. výrok rozhodnutia okresného súdu z 30. mája 2018, pretože súdny exekútor upustil od vykonávania exekúcie a v zmysle zákona došlo ku skončeniu exekučného konania. Považoval za preukázané, že sťažovatelia uhradili pohľadávku oprávneného ešte pred vydaním uznesenia okresného súdu. Z uvedeného dôvodu považoval ďalšie rozhodovanie o právach a povinnostiach účastníkov konania za nedôvodné a nadbytočné.

11. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že nezistil v jeho odôvodnení nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Napadnuté uznesenie totiž vychádza z už spomenutých skutkových okolností veci, keď v priebehu exekučného konania došlo k vymoženiu pohľadávky oprávneného v časti istiny vrátane trov súdneho exekútora. Je potrebné dodať, že v časti príslušenstva istiny už bola exekúcia právoplatne zastavená. Preto krajskému súdu neostávalo iné, než zrušiť rozhodnutie okresného súdu, ktorým vo zvyšnej časti vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Krajský súd primeraným spôsobom objasnil ním prijatý právny záver, ten je podľa názoru ústavného súdu založený na dostatočnom zistení skutkového stavu a je výsledkom primeranej aplikácie príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Za týchto okolností ústavný súd nevidí dôvod na to, aby vstupoval svojou kasačnou právomocou do napadnutého uznesenia, keďže taký vstup

by vzhľadom na vymożenie pohľadávky nebol schopný privodiť v danej exekučnej veci iný výsledok.

12. Krajský súd reagoval i na námietky sťažovateľov týkajúce sa doručovania konečného vyúčtovania účastníkom konania, pričom jeho závery majú podklad v exekučnom spise. Ústavný súd pripúšťa, že krajský súd mohol v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia zareagovať i na argument sťažovateľov o postupe súdneho exekútora, ktorý podľa nich pochybil, ak sa v čase po podaní návrhu na odklad exekúcie neobmedzil iba na zabezpečovacie úkony, napriek tomu sa nedomnieva, že by rezignoval na svoju povinnosť odôvodniť prijaté rozhodnutie tak, aby bolo dostatočným podkladom na výrok, ktorým zrušil rozhodnutie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti, pretože sa stalo nadbytočným.

13. Úlohou ústavného súdu síce nie je dopĺňať alebo vylepšovať odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, avšak pre lepšie pochopenie súvislostí považuje v danom prípade za vhodné sťažovateľom vysvetliť, že v čase od právoplatnosti uznesenia, ktorým boli námietky sťažovateľky v časti istiny zamietnuté, neexistovala žiadna prekážka, ktorá by bránila pokračovaniu v exekúcii v tejto časti. Je pravdou, že sťažovateľka podaním z 13. januára 2016 navrhla odklad exekúcie zo sociálnych dôvodov, a do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie mal súdny exekútor v zmysle § 56 ods. 6 Exekučného poriadku vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného. Táto formulácia však neznamená zastavenie akejkoľvek činnosti súdneho exekútora, ako si to zrejme predstavovali sťažovatelia. Je potrebné rozlišovať odklad vykonateľnosti exekučného titulu (napr. pri mimoriadnom opravnom prostriedku alebo ústavnej sťažnosti), povolenie odkladu samotnej exekúcie a podanie návrhu na odklad exekúcie povinným. Podanie návrhu na odklad exekúcie celkom zrejme prináša povinným „najmenšiu mieru ochrany ich práv“. V tom čase účinná právna úprava spájala povinnosť zastavenia vykonávania zrážok zo mzdy zo strany platiteľa mzdy až/iba s rozhodnutím súdu o povolení odkladu exekúcie (§ 79 ods. 1 Exekučného poriadku) a okresný súd o odklade exekúcie v tomto medziobdobí nerozhodol (urobil tak až 10. augusta 2018, teda po tom, čo sa ukázalo, že pohľadávka oprávneného bola vymožená). Ak teda na základe skôr vydaných exekučných príkazov došlo pred rozhodnutím súdu o odklade exekúcie k vymoženiu peňažných prostriedkov a nedošlo k zrušeniu už vydaných exekučných príkazov (pretože na to neexistovala zákonná povinnosť), nedošlo k vymoženiu peňažných prostriedkov v rozpore s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku. V súvislosti s postupom súdneho exekútora, ktorého zákonnosť sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú (avšak ako porušovateľa ich práv ho v petite ústavnej sťažnosti neoznačujú, pozn.), prichádza do úvahy už iba vyvodenie jeho zodpovednosti za škodu, resp. disciplinárna zodpovednosť. Okrem kritiky postupu súdneho exekútora je však potrebné poukázať i na zrejme účelové správanie samotných sťažovateľov, ktorí podali ďalší návrh na odklad exekúcie bezprostredne po tom, ako bolo o ich predošlom návrhu rozhodnuté negatívne.

14. V súvislosti s ďalšou sťažnostnou argumentáciou ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nie je nanovo vyhodnocovať skutkové a právne okolnosti prípadu a nahradiť závery všeobecných súdov svojím vlastným názorom, ale presvedčiť sa, že závery všeobecných súdov nie sú prejavom svojvôle, ktorá by mohla mať za následok porušenie práv sťažovateľov. Závery krajského súdu, ako už bolo uvedené, nemožno v okolnostiach tohto prípadu vyhodnotiť ako svojvoľné.

15. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľmi uplatnená námietka o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemá opodstatnenie, a preto túto časť ich ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z rovnakého dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného porušenia majetkových (hmotných) práv podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľa namietali len v súvislosti s argumentáciou k porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a osobitnú argumentáciu k porušeniu týchto práv nepredniesli.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

16. Napokon sťažovatelia namietajú prietahy v exekučnom konaní, ktorých sa dopustili okresný súd a krajský súd rozhodovaním v ich exekučnej veci. V tejto súvislosti tvrdia, že všeobecné súdy mali o ich návrhu na odklad vykonateľnosti rozhodnúť podstatne skôr a nedošlo by medzičasom k vymoženiu pohľadávky v časti istiny.

17. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, III. ÚS 71/2018). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

18. Po preskúmaní spisového materiálu musí dať ústavný súd sťažovateľom za pravdu v tom, že exekučné konanie sa nezaobišlo bez prietahov a postup všeobecných súdov v ňom nemožno označiť za ideálny, najmä pokiaľ išlo o rozhodovanie o procesných návrhoch sťažovateľov. Na druhej strane je však potrebné konštatovať, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti bolo exekučné konanie právoplatne skončené, a to nielen vydaním rozhodnutia, ale najmä fakticky vymožením pohľadávky (samotné napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 17. marca 2022, exekúcia bola právoplatne zastavená 16. augusta 2018 uznesením okresného súdu č.k. 7Er/42/2015-328 z 30. mája 2018, pozn.), a teda k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v tomto exekučnom konaní nemôže reálne dochádzať. Tu už ústavnému súdu neostal žiaden priestor na vyslovenie porušenia práv sťažovateľov, keďže účel namietaných práv bol naplnený. Sťažovatelia sa mohli domáhať ochrany svojich práv už oveľa skôr, a to obzvlášť za situácie, ak boli toho názoru, že sťažnosti podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov adresované predsedovi okresného súdu sa minuli účinku.

19. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol jednak podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, ale sčasti aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene, pre nedodržanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, ktoré sa nesporne vzťahuje aj na konania o namietaní porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 191/2022, I. ÚS 261/2022).

III.3. K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru, čl. 2 bodu 3 písm. a), b), c) a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu

20. Napriek tomu, že sťažovatelia sa v petite ústavnej sťažnosti explicitne domáhajú vyslovenia porušenia aj predmetných práv podľa dohovoru a medzinárodného paktu, v dôvodoch ústavnej sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia, nieto ešte relevantná ústavnoprávna argumentácia, ktorá by tvrdené porušenie týchto práv preukazovala a ktorá by tak mala podliehať prieskumu ústavného súdu v konaní o ich ústavnej sťažnosti. V okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým postupom všeobecných súdov a uznesením krajského súdu, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v petite ich ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu